

Sygn. akt: I C 271/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2023 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tadeusz Trojanowski
Protokolant:	Monika Atała

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2023 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko K. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. P. na rzecz powodowego banku kwotę 103643,85 (sto trzy tysiące sześćset czterdzieści trzy ⁸⁵/100) złotych wraz z odsetkami:

- umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 101138,10 (sto jeden tysięcy sto trzydzieści osiem ¹⁰/100) złotych od dnia 10 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty,

-ustawowymi za opóźnienie od kwoty 943,09 (dziewięćset czterdzieści trzy ⁰⁹/100) złotych od dnia 5 października 2020 r. do dnia zapłaty,

- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1554,26 (jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt cztery ²⁶/100) złotych od dnia 10 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego K. P. na rzecz powodowego Banku kwotę 16754,81 (szesnaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt cztery ⁸¹/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;

3. przyznaje radcy prawnemu M. M. kwotę 5976,70 (pięć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt sześć ⁷⁰/100) złotych tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego;

4. w pozostałym zakresie wniosek kuratora o przyznanie wynagrodzenia oddala.

SSO Tadeusz Trojanowski

I C 271/22 Uzasadnienie

Powód wnosił o zasądzenie od pozwanego kwoty 103.643,85 zł ze wskazanymi odsetkami za opóźnienie - należność ta powstała w wyniku zawartej umowy kredytu.

W sprzeciwie od wydanego nakazu (k.164) pozwany- reprezentowany przez kuratora- zgłosił zarzuty bezpodstawności roszczenia, nieudowodnienia roszczenia, bezskuteczności wypowiedzenia umowy i nieważności postanowień umowy dotyczących poza odsetkowych kosztów kredytu(k.165).

W piśmie procesowym z 15.04.2022 r. powód podtrzymał roszczenia z pozwu.

W toku procesu doszło do restrukturyzacji powoda, którym jest obecnie (...) SA .

Sąd ustalił co następuje.

W dniu 1.09.2011 r. pozwany K. P. zawarł z powodem(ówczesnie: (...)) umowę kredytu hipotecznego- (...) nr(...) (...) (umowa k.21). Pozwanemu wypłacono środki zgodnie z umową. Wobec opóźnień w spłatach kredytu bank wysłał wezwanie pismem z dnia 3.12.2019 r. pouczając pozwanego o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację na podstawie art. 75 c Prawa bankowego(k.30). Kredytobiorca nie zaspokoił wszystkich należności wynikających z umowy.

Pismem z dnia 28.02.2020 r. wypowiedziano umowę kredytu(k.33) . Po upływie okresu wypowiedzenia powód ostatecznie wezwał pozwanego do zapłaty pismem z dnia 23.04.2020 r.(k.65) Wysokość umownego oprocentowania wynika z par.5 części ogólnej umowy stron(k.23) i określono je do wysokości odsetek maksymalnych(par.5 ust. 6), takie też oprocentowanie wzięto pod uwagę przy wyrokowaniu. Wysokość dochodzonego roszczenia wynika ze szczegółowego rozliczenia kredytu określającego stan zadłużenia a także z historii spłaty kredytu; na roszczenie powoda składa się kwota 101.138,10 zł niespłaconego kapitału oraz odsetki.

Pozwany nie przedłożył dowodów wpłat wykazujących by kwoty żądane pozwem spłacił.

W toku postępowania wydano decyzję w przedmiocie przymusowej restrukturyzacji (...) (wiadome z urzędu k. 224).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt (k.21-85).

Pismo procesowe powoda nie było spóźnione gdyż potrzeba jego złożenia wynikała z zakresu spornych okoliczności ujawnianych w toku sprawy. Dokumenty jako nośniki informacji wątpliwości nie budziły. Oryginały dokumentów w niniejszej sprawie nie były potrzebne. Bank jest instytucją zaufania publicznego i kopie przez niego przedstawione są wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy; negowanie a priori wszystkich dokumentów jest nadużyciem prawa procesowego; inaczej przedstawiałaby się sytuacja gdyby pozwany osobiście kwestionował prawdziwość konkretnego dokumentu. Wnioski ze strony 2 sprzeciwu zmierzały zatem tylko do przedłużenia postępowania.

Sąd zważył co następuje.

Wyciąg z ksiąg bankowych powoda (k. 20) nie jest w obecnym stanie prawnym wystarczającym dokumentem do wykazania stanowiska powoda , ale jako stanowisko strony, poparte dalszymi dokumentami, może stanowić podstawę do rozważania relacji prawnych stron. Zarzuty ze strony 3 i 4 sprzeciwu nie są zatem zasadne. Składki na różnego rodzaju ubezpieczenia były wynikiem indywidualnych negocjacji(vide „komentarz do wniosku...” k. 69) a zarzut iż były one niedozwolone jest gołosłowny; zarzut taki mógłby się ostać, gdyby pozwany hipotetycznie przykładowo wykazał, że zawarł umowę ubezpieczenia danej aktywności życiowej, która już uprzednio podlegała ubezpieczeniu (zdublowanie ubezpieczeń). Twierdzenie ,że składki w znacznej części wracają do kredytodawcy w realiach sprawy jest niewykazane, a nie jest to okoliczność powszechnie wiadoma. Z braku osobistego udziału powoda wykazanie zbędności umów dodatkowych jest niemożliwe. Z tychże przyczyn nie jest możliwe przyjęcie braku indywidualnych negocjacji, gdyż jedynie zeznania pozwanego mogłyby stanowić dowód w tym przedmiocie.

W ocenie Sądu kurator, który nie nawiązał kontaktu z pozwanym ,nie jest uprawniony do skutecznego zaprzeczenia otrzymania wezwania do zapłaty .Zdaniem Sądu sekwencja złożonych dokumentów pozwala na stwierdzenie ,że bank dokonał skutecznie czynności związanych z wypowiedzeniem .Książka nadawcza może być skutecznym dowodem. Orzecznictwo dopuszcza kwestionowanie doręczenia ale w sytuacji gdy przesyłkę wysłano listem zwykłym, który

zaginał. W niniejszej sprawie następuje odwrócenie ciężaru dowodu i to pozwany winien wykazać ,że w przesyłce z Banku było inne pismo niż wezwanie czy wypowiedzenie.

Odnośnie naliczania odsetek, to zważyć należy, że pozwanemu udostępniono kapitał , z którego-za wiedzą i wolą pozwanego- pobrano kwoty za produkt inwestycyjny oraz wskazywane przez pozwanego składki(s.9 sprzeciwu), jest to dopuszczalna konstrukcja prawna. Przepisy powoływane przez pozwanego regulują rozbieżne materie: art. 5 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim reguluje podstawę oprocentowania jako kapitał(a pozwanemu de facto skredytowano-jako część kapitału mu udostępnionego produkt inwestycyjny i składki) a art. 5 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim wymienia elementy kredytu składające się na całkowitą kwotę kredytu; nie należy dokonywać kompilacji tych przepisów.

Rozliczenie kredytu jest dowodem prywatnym i podlega ocenie jak każdy inny dowód (porównaj: wyrok SN z 15.09.2011, II CSK 712/10).Wysokość zadłużenia wynikała z zapisów w umowie kredytu . W ocenie Sądu pozwany nie kwestionował wyliczeń matematycznych skupiając się na kwestiach formalnych .

Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej ponosi powód; jak wskazał SN w wyroku z 7.11.2007 r.(II CSK 293/07):” ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń , ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności”. Jednakże powód swoje twierdzenia wykazał.

Wierzyciel ma wykazać że dane roszczenie powstało -fakt zawarcia umowy kredytu i wypłaty środków wątpliwości nie budzi. To dłużnik ma wykazać, że do spełnienia świadczenia doszło, czego pozwany nie wykazał.

Biorąc pod uwagę powyższe w oparciu o przepisy art.75 ust.1 i prawa bankowego, orzeczono jak w sentencji; o odsetkach orzeczono w oparciu o art.359 w zw. z art.481 i art.482 kc.

O kosztach z pkt 2 postanowiono na zasadzie art.98 kpc. O kosztach kuratora orzeczono zgodnie z przepisami rozporządzenia MS 15.03.2018 r.(Dz.U 2018 poz. 536) wydanego w oparciu o art. 9 uoks, biorąc pod uwagę uzasadnione i zaakceptowane wydatki przedstawione w piśmie kuratora z 12.12.2022 r.(k. 207).

SSO Tadeusz Trojanowski